

ningen var »berammet til at træde i Kraft paa et Tidspunkt, da der mellem Rigsdagens forskellige politiske Partier og mellem de respektive Erhvervsorganisationer førtes Forhandlinger af den største Vigtighed om Foranstaltninger til Mildnelse af den herskende Krise, samtidig med at der førtes Forhandlinger med Udlandet om meget betydelige handelspolitiske Spørgsmaal.« Disse Forhandlinger vilde i høj Grad vanskeliggøres af den Lammelse af Produktionen, som vilde blive en Følge af Arbejdsstandsningen, og denne vilde desuden kuldkaste det offentlige Bestræbelser for at nedbringe Arbejdsløsheden. De økonomiske Forhold var i det hele saa usikre, at der heller ikke paa det forhaandenværende Tidspunkt var noget sikkert Beregningsgrundlag for Fastlæggelsen af Lønninger ud i Fremtiden.

Regeringen stillede derfor Forslag om en Forlængelse til 1. Februar 1934 af de inden dette Tidspunkt udløbende Overenskomster og om Forbud imod Iværksættelse af Lockout eller Strejke i samme Tidsrum. Naar Overenskomsterne foresloges forlænget til 1. Februar 1934, skyldtes dette Ønsket om i den nærmeste Tid at skaffe Arbejdsro for de nys omtalte Forhandlinger og for Gennemførelsen af de fremsatte Forslag til Arbejdsløshedens Nedbringelse.

Desuden indeholdt Lovforslaget Bestemmelser om Nedsættelse af et Udvalg, der skulde fortsætte det i Henhold til Forligsmandens Mæglingsforslag af 10. Februar 1932 nedsatte Udvalgs Arbejde paa at tilvejebringe Muligheder for Indførelse af faste Forhandlingsregler samt tilvejebringe Overenskomst-Kodifikationer, saaledes at der kunde opnaas færre og mere omfattende Overenskomster. Forhandlingerne i det paagældende Udvalg, der bestod af Repræsentanter for de to Hovedorganisationer under Forsæde af Forligsinstitutionens Formand, havde ikke ført til noget Resultat.

Statsministeren sluttede sin Forelæggelsestale i Folketinget d. 28. Januar med følgende Udtalelse: »Det er en Nødlov, en Nødforanstaltning, skabt af den Situation, hvori vi befinder os, en Lov, som efter min Mening ikke drager nogen Art af Konsekvenser med sig, thi den er affødt af en Situation, som forhaabentlig ikke kommer igen, hvis vi nogen Sinde kommer over denne Situation; det er en Nødlov, en Nødforanstaltning, som vi ønsker, at Rigsdagen skal give i Landets, i Befolkningens velforstaede Interesse.«

Lovforslaget ændredes under Behandlingen i Rigsdagen kun paa et enkelt Punkt — en Tydeliggørelse af § 2, Stk. 1 —, og Loven, der traadte i Kraft straks, har følgende Indhold:

§ 1. *Samlige* mellem en Arbejderorganisation paa den ene Side og enten en Arbejdsgiverorganisation eller en Enkelt-